

Phần 8

Đây chính là niềm vui của những người giàu có sao? Suốt thời gian biết được mình là Minh Nguyệt, Thục Linh chẳng lấy gì là sung sướng cả. Những tưởng niềm vui tìm lại gia đình là cao nhất đối với Thục Linh, nhưng sự thật không phải vậy. Bên cạnh niềm vui Thục Linh cũng vương phải nỗi buồn của riêng mình.

Minh Nhật đã trốn tránh cô mấy bữa nay. Lúc nào anh cũng vắng nhà, mà nếu có về nhà thì cũng đóng cửa ở trong phòng một mình, có vẻ như lúc này anh lại trở về như xưa, lúc chiều hôm qua khi đứng trên bậc cửa sổ nhìn xuống đường.

Cô thấy Minh Nhật đi cùng người con gái khác họ còn hôn nhau thắm thiết ở ngoài cổng. Lúc đó, Thục Linh cứ nghĩ là mình sẽ khuyụ hẳn khi nhìn thấy cảnh đó. Tim cô đau lắm, anh có biết không, anh hững hờ không quan tâm, không dùng tình thương của người anh dành cho em gái. Chẳng lẽ những lời anh nói lúc xưa đều giả tạo cả sao? Bù đắp tình thương, luôn mong sẽ tìm được em mình không phải là sự thật. Không có được tình thương của anh cũng đành, nhưng còn tình thương của cha cũng không, ông về chỉ nói với cô vồn vện một câu:

- Đó là Minh Nguyệt à! Xem ra cũng lớn lắm rồi đó.

Thế là hết, cha con chỉ có thế. Bây giờ thì Thục Linh có thể hiểu được lý do vì sao mà Minh Nguyệt lại bỏ ngôi nhà này để ra đi. Ngôi nhà này quá lạnh lùng, quá cô độc, giải pháp ra đi là sự lựa chọn của mình lúc đó lại tốt hơn so với hiện giờ.

Sự thiếu vắng tình thương đã làm cho mình tạo ra một hình ảnh người anh luôn dịu dàng, hết mực chiều chuộng em gái, một người anh được chính đầu óc suy diễn của một đứa bé như mình mã hóa trở thành ký ức sâu trong lòng về người anh đó. Cuộc tìm kiếm anh trai đã kết thúc, nhưng mình vẫn cảm thấy còn gì đó chưa thỏa đáng trong sự thật.

- Thưa cô chủ! Đã đến giờ cơm, ông bà đang đợi cô ở đại sảnh.

Bữa cơm gia đình, nói nghe ảm cúng vậy nhưng thật ra không phải thế. Trong bàn ăn, mỗi người ngồi một nơi không ai nói chuyện với ai mà có nói thì cũng là chuyện kinh tế chính trị, chuyện tiền bạc toàn là những chuyện Thục Linh không muốn nghe chút nào, không biết chuyện gì sẽ đến tiếp theo đây.

Bàn ăn được dọn ra thơm mát, sạch đẹp rất chú trọng về thẩm mỹ. Bàn ăn cũng nói lên được tính cách của người chủ gia đình.

- Con ngồi xuống đi.

Tiếng ông Minh Nhật quyền lực vang lên, ông là người lạnh lùng và gia trưởng. Bà Minh Nhật mặc dù rất lạnh lợi trước mọi người nhưng cũng phải im lặng trước ông chồng của mình.

- Anh định chừng nào bay sang Nhật?

Ông Minh Nhật bung lầy ly rượu chát uống một ngụm:

- Có lẽ ngày mai, bên đối tác họ hối thúc quá đòi phải chuyển hàng gấp sang cho họ.

- Vậy à?

Câu chuyện kết thúc mỗi người lại trở về với đĩa thức ăn của mình. Bữa ăn hôm nay có cả sự hiện diện của Minh Nhật nhưng từ đầu bữa ăn, anh không hề nhìn cô dù chỉ một lần. Cứ chỉ đó khác nào không xem cô là người thân trong nhà.

Lấy khăn lau miệng xong, ông Minh Nhật chợt hỏi:

- Minh Nguyệt này! Con đã học đến lớp mấy rồi?

Thục Linh nhìn ông Minh Nhật rồi rụt rè đáp:

- Dạ, con chỉ biết đọc và biết viết rồi thôi không học nữa.

Ông Minh Nhật chợt nổi giận:

- Sao có thể như thế được? Con gái nhà này không thể nào là kẻ vô học được. Phải cố gắng học, ít nhất là phải tốt nghiệp đại học chứ!

Thục Linh ngần ngại lên tiếng:

- Con không có khả năng theo học những trường đại học đó đâu cha. Đó chỉ là ước mơ xa vời đối với những đứa trẻ trong trại mồ côi như con.

Ông Minh Nhật bực bội vì những lời Thục Linh nói:

- Con hãy dẹp cái quá khứ u tối đó qua một bên đi, đó không phải là lỗi suy nghĩ của gia đình chúng ta. Từ ngày mai ba sẽ cho mời gia sư về dạy kèm cho con cách cư xử xã giao trong thế giới thượng lưu. Cũng như sẽ có gia sư kèm con cách ăn mặc và cả người dạy kèm cho con học văn hóa nữa.

Minh Nhật chợt nói:

- Nhiều thứ quá làm sao học nổi hả ba?

Ông Minh Nhật quả quyết:

- Không nổi cũng phải ráng, ba không chấp nhận gia đình chúng ta thua các gia đình khác trong giới thượng lưu.

- Nhưng cũng phải từ từ. Minh Nguyệt có thể chưa quen với thân phận mới.

Ông Minh Nhật nhìn Thục Linh rồi phán với Minh Nhật:

- Thôi được, từ nay Minh Nguyệt sẽ bắt đầu học dần những điều đó theo tiến độ vừa phải. Nhưng trong chủ nhật này, ba sẽ mở một buổi tiệc giới thiệu con gái. Con hãy kèm em con cách ăn mặc và ứng xử khi xã giao, ba muốn hôm đó Minh Nguyệt phải làm tâm điểm chú ý của khách mời.

Hướng mắt về phía Thục Linh, ông Minh Nhật nói tiếp:

- Con ráng mà học cho tốt đi, ba tin tưởng ở con.

Minh Nhật nhìn ba khó chịu:

- Cứ làm theo ý ba thế này, con nghĩ chúng con là con rỗi trong tay ba hơn là con cái trong gia đình này. Còn nữa, Minh Nguyệt là con người chứ không phải là búp bê trong tủ kính.

Bỏ đĩa xuống, Minh Nhật bước về phòng mà không cần nhìn lấy Thục Linh, suốt buổi cơm anh xem cô như không có mặt trên bàn ăn.

 Đức Long nhìn xoáy vào Thục Linh, cười khẩy:

- Xem ra, trở thành con nhà giàu có khác, ăn mặc sang trọng đẹp hẳn ra hơn nhiều so với con nhóc Thục Linh mà anh biết lúc xưa.

Thục Linh cười chua chát:

- Vừa ý anh rồi chứ, cuộc sống của em bây giờ được như thế này thì phải nói cảm ơn anh.

Thục Linh đứng dậy đưa tay ra phía trước nói tiếp:

- Cảm ơn anh đã cho em cái vinh dự được làm con gái nhà Minh Nhật.

Đức Long chột tức giận trước thái độ của Thục Linh:

- Thái độ như thế là sao hả Thục Linh? Em xem anh là gì đây?

Thục Linh vòng tay trước ngực nhìn Đức Long, lắc đầu:

- Xem anh là người ơn của em. Mỗi tháng, em sẽ gửi tiền hàng tháng của em cho anh. Anh đừng sợ là em bội bạc không nghĩ tới anh.

Còn gì nữa đâu mà mất. Tất cả đối với Thục Linh bây giờ chỉ là con số không, cô sống không phải vì cô mà vì người khác.

- Em thay đổi quá nhiều rồi, không còn là con bé nhanh nhẹn hay cười nữa.

Thục Linh nhếch môi:

- Cuộc sống mà, không thể cứ như con bé ngu ngơ khờ khạo lúc xưa để cho người khác mặc sức điều khiển.

- Xem ra, em đã rút ra được nhiều bài học từ cuộc sống nơi này rồi.

Thục Linh cười khách sáo:

- Cám ơn anh. Bây giờ em hơi mệt. Lần sau thì em sẽ tự tìm đến anh.

Đức Long thờ dài nhìn Thục Linh rồi đứng dậy ra về. Có lẽ anh đã sai lầm khi để Thục Linh trở thành con gái nhà này. Đồng tiền đã làm thay đổi con người quá nhiều.

Còn lại một mình, Thục Linh mệt mỏi nhắm mắt lại. Không ai hiểu được tâm trạng của cô lúc bây giờ, cô đơn. Thục Linh khoanh tay lại ôm lấy mình, cảm giác hụt hẫng ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô.

Lúc sáng, Minh Nhật đã lạnh lùng nói với cô rằng cô là con vịt xấu xí, mãi mãi vẫn là con vịt không thể nào biến thành thiên nga.

Ừ! Mà chính cô là con vịt xấu xí thật, mãi mãi chỉ là vịt thôi. Cảm giác ở gần Minh Nhật thật thôi thúc cô. Nhìn anh, cô muốn được ôm anh, được anh áp ủ che chở cho mình, nhưng không được, đó chỉ là mơ ước.

Nhà Hoàng Minh hôm nay thật nhộn nhịp, khách khứa đến dự tiệc đứng chật cả sân. Những vị khách sang trọng khoác trên mình những bộ quần áo đắt tiền, nói cười luôn miệng, trên tay mỗi người đều cầm một ly rượu vang sóng sánh.

Chiều Đà Lạt đẹp tuyệt vời và càng đẹp hơn khi ánh sáng ban ngày bắt đầu lụi dần để nhường cho những ánh đèn màu tỏa sáng càng làm tăng thêm vẻ quý phái và sang trọng của chủ nhân buổi tiệc.

Thục Linh trong chiếc đầm trắng tinh khiết, viền đăng ten ở dưới gấu váy và cánh tay, làm cho cô thật rực rỡ và thuần khiết. Đôi mắt to tròn đen lánh được đánh lên với sáp màu làm thu hút mọi người, cùng với hàng mi cong vút. Bất cứ ai đi ngang qua cũng đều ngoảnh lại nhìn cô, mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Mọi người dừng lại mọi hành động khi tiếng ông Minh Nhật vang vang trên micro:

- Xin chân thành cám ơn quý vị quan khách cùng tất cả người thân, bạn bè đã đến đây chung vui với niềm vui của gia đình chúng tôi. Và đây, tôi xin trân trọng giới thiệu con gái tôi - Minh Nguyệt, đã thất lạc lúc nhỏ nay mới vừa được đoàn tụ gia đình. Một lần nữa, tôi xin cám ơn quý vị thật nhiều, mong là quý vị

sẽ có một buổi tiệc thật vui và ngon miệng. Nào! Chúng ta cùng cạn ly, chúc mọi sự đều vui vẻ!

Thục Linh nhìn ông Minh Nhật thật lâu rồi lại nhìn lại mọi người, tất cả mọi cặp mắt đều đổ dần về phía cô. Thục Linh nhủ thầm: “Nhìn đi, mọi người cứ nhìn cho thỏa lòng hiếu kỳ của mình đi. Tôi chỉ là một con búp bê được người ta khoác lên một bộ cánh đẹp rồi trưng bày trước mọi người”.

Thục Linh chọn một góc khá khuất ngồi yên lặng, cô ngồi như một kẻ vô hồn. Không nói gì, không ăn không uống mà chỉ im lặng nhìn mọi người. Ở phía trước có một đám đông đang cười nói vui vẻ, nhưng họ đâu biết được rằng có một người đang cô đơn ở nơi đây.

Minh Nhật đang nói chuyện cười đùa cùng đám bạn. Bên cạnh anh là một cô gái đẹp sang trọng họ thật xứng đôi quá. Nghe bà Minh Nhật bảo đó là vị hôn thê tương lai của Minh Nhật, là con gái của chủ tịch tập đoàn địa ốc xuyên quốc gia.

Anh muốn gì đây, với ai anh cũng đều lịch sự ân cần cười nói vui vẻ, chỉ riêng với mỗi cô là anh lại lạnh lùng không quan tâm. Anh hãy cười với em như xưa được không Minh Nhật? Nó sẽ làm em cảm thấy bớt cô quạnh hơn nhiều.

- Minh Nguyệt!

Tiếng gọi thật khẽ nhưng cũng đủ làm Thục Linh giật mình. Thục Linh quay lại nhìn người đối diện.

- Anh là ai?

Đôi mắt anh ta nhìn Thục Linh không chớp:

- Là kẻ ngưỡng mộ em nên tình nguyện đến đây tìm công chúa. Hân hạnh được giới thiệu cùng công chúa, anh là Khánh Trình.

Thục Linh nói khẽ:

- Anh Trình là bạn của anh Nhật à?

- Ừ. Gọi là bạn thì cũng đúng.

Thục Linh chỉ tay về phía đám đông, nói:

- Anh Nhật ở phía trước, anh qua bên đó đi.

Khánh Trình nheo mắt:

- Em không thích nói chuyện với anh sao?

Thục Linh lắc đầu:

- Không phải! Em không có ý đó.

- Vậy thì anh sẽ ngồi đây với em.

Nói rồi, Khánh Trình tự ý ngồi xuống bên cạnh Thục Linh. Anh bắt chuyện:

- Em không ra đó chơi à?

Thục Linh nhìn đám người cười buồn:

- Em không có bạn.

Khánh Trình ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy? Em dễ thương như thế này cơ mà. Thật tiếc cho người nào mà không biết khám phá một người bạn thật tuyệt vời như em.

Thục Linh phì cười:

- Anh thật vui tánh đó.

Được đà, Khánh Trình tiến tới:

- Anh làm bạn em được không?

Thục Linh mỉm cười gật đầu:

- Có được một người bạn như anh, em vui lắm.

- Đã là bạn rồi phải không Minh Nguyệt?

Thục Linh lí lắc:

- Vậy không làm bạn hả anh Trình, em buồn anh rồi đó.

- Ha ha... Em cũng tiếu lâm lắm đó.

Thục Linh pha trò:

- Đâu có, em đâu phải diễn viên hài.

- Ha... Em giỏi thật đó, dám nhại anh.

Thục Linh cười tươi bên cạnh Khánh Trình. Thật tốt nếu như cô có một người bạn bên cạnh, mọi nỗi buồn dường như tan biến trong phút chốc.

Khánh Trình chợt đề nghị:

- Minh Nguyệt này, mình lại đăng kia đi ở đây ồn ào và nhiều người quá.

Thục Linh lắc đầu:

- Thôi, anh ạ! Mình ngồi đây cũng được rồi.

Thục Linh chợt xót xa khi nhìn thấy Minh Nhật nhìn mình. Nhưng khi thấy cô quay lại thì anh lại làm lơ ngó đi nơi khác.

Thục Linh bắt gặp được Khánh Trình đang nhìn mình say đắm. Thục Linh nhìn sang hướng khác để tránh né. Cứ như thế kéo dài ở một khoảng thời gian khá lâu.

- Minh Nguyệt lại đây nào!

Tiếng Minh Nhật vang lên phía sau Thục Linh đầy giận dữ. Thục Linh bướng bỉnh nhìn Minh Nhật:

- Em ở đây, có sao đâu. Anh không phải lo.

Minh Nhật tức giận:

- Lại đây mau! Em còn ở đó là anh nói ba đó.

Thục Linh nhú mày nhìn Minh Nhật, song cô lại đứng lên nhìn Khánh Trình, nói:

- Thôi, em vào đây, anh của em gọi kìa. Em xin lỗi anh nhé.

Khánh Trình mỉm cười đáp:

- Không sao! Anh không giận đâu. Ngày mai anh sẽ đến tìm em.

Thục Linh mỉm cười rồi bước tới chỗ Minh Nhật, vùng vằng:

- Anh không cần phải cáu gắt với em như thế.

- Hừ! Em ngồi đây nói chuyện với anh ta từ lúc nào vậy?

Thục Linh ngắt ngứ:

- Em làm gì anh cũng không cho hết là sao?

- Nhưng em quen ai thì cũng phải tùy người chứ. Khánh Trình không phải là người tốt.

- Sao lại như thế, em thấy anh ta vui tính mà.

Minh Nhật tức giận quát:

- Tại sao anh nói mà em không nghe? Sao em không lại chỗ anh mà lại ngồi đây một mình?

Thục Linh tức quá không nói nên lời, bật khóc tức tưởi:

- Tại anh bỏ rơi em. Anh chỉ biết tới bạn bè của mình. Em cô đơn lắm, anh biết không? Anh có hiểu cảm nghĩ của em lúc này là như thế nào không?

Thục Linh khóc trước mặt Minh Nhật, như cô em gái vừa mắc phải lỗi lầm. Minh Nhật ôm lấy đôi vai gầy guộc của Thục Linh và nói:

- Nín đi em. Cho anh xin lỗi, tại anh nóng quá. Ngoan nào!

Thục Linh thôi không nói nữa mà cứ hít mũi:

- Anh đừng bỏ mặc em như thế, em cô đơn lắm.

Minh Nhật vuốt mái tóc mềm của Thục Linh:

- Ừ, anh hứa. Từ nay anh sẽ là người anh tốt của em.

Thục Linh chợt đề nghị:

-Anh cứ ôm em như thế này, được không. Em thấy lạnh quá.

Minh Nhật ôm siết lấy Thục Linh hơn. Anh muốn vươn đôi tay mình ra để ôm ấp bảo vệ cô. Bấy lâu nay anh trốn chạy cô vì anh không đủ khả năng kiềm chế được lòng mình, bởi anh yêu cô, tình yêu kim nén.

Sáng sớm hôm sau, Khánh Trình đã đến nhà tìm Minh Nguyệt. Cô ngạc nhiên:

- Sao anh đến sớm thế?

Khánh Trình mỉm cười chào:

- Để nhanh chóng được gặp em. Tặng em.

Khánh Trình chìa bó hoa hồng về phía Thục Linh, ấn nó vào tay cô:

- Đẹp không?

Thục Linh gật đầu:

- Đẹp lắm.

- Mới sáng sớm mà đã có khách đến nhà rồi sao, Minh Nguyệt?

Khánh Trình nhìn Minh Nhật, cười cười:

- Cậu không hoan nghênh mình tới hay sao. Dù gì thì chúng ta cũng là bạn của nhau lúc bên Mỹ mà.

Minh Nhật nhướn mày:

- Hừ! Đó là chuyện của quá khứ rồi, cậu nhắc lại làm gì?

Khánh Trình bước tới nhìn Minh Nhật bằng cái nhìn tinh quái rồi nói nhỏ vào tai anh:

- Minh tới đây để làm em rể cậu.

Minh Nhật quay sang chỗ khác bảo Thục Linh:

- Em vào nói với chị bếp nấu giúp anh tô miến.

- Dạ!

Đợi Thục Linh đi khuất vào trong, Minh Nhật quay lại túm lấy cổ áo Khánh Trình, nghiêng răng nói:

- Tôi cảm cậu đụng tới em gái tôi.

Khánh Trình gạt tay Minh Nhật ra, rồi phui phui lấy chỗ mà Minh Nhật vừa nắm, nói khinh khỉnh:

- Cậu lấy tư cách gì mà cấm tôi? Trai chưa vợ, gái chưa chồng thì tôi được quyền theo đuổi em cậu. Ở đó mà chờ tôi gọi bằng anh rể đi.

- Tôi sẽ đâm vỡ mặt cậu. Em tôi không phải là các cô gái mà cậu đã từng cặp bồ.

Khánh Trình nhún vai cười mỉa:

- Đảm bảo với cậu lần này là thật lòng.

- Hừ! Dù cậu có thề thì tôi cũng không thể tin được. Về đi và đừng tìm đến đây nữa, hãy để Minh Nguyệt bình yên.

- Tôi không bỏ cuộc dễ dàng đâu.

Để lại một nụ cười khiêu khích Minh Nhật, Khánh Trình bước đi ra khỏi cổng leo lên chiếc Mercedes của mình lái đi mất.

- Hấn ta muốn gì đây chứ?

Minh Nhật rất ghét Khánh Trình, hấn là một tên tiểu nhân ích kỷ và thích lợi dụng những phụ nữ nhẹ dạ. Lúc ở Mỹ, anh đã từng đập vào hấn một trận khi hấn đang tâm phụ rẫy cô bạn gái của mình để đi cùng cô gái khác. Mặc cho cô bạn gái van lơn, hấn ta đã không quay lại mà còn nhục mạ cô bạn gái trước đám đông. Người như thế thì không bao giờ nghiêm chỉnh trong tình yêu.

- Con làm gì mà mặt mày đăm chiêu đầy khó khăn vậy?

Minh Nhật ngược mắt nhìn mẹ:

- Có gì đâu, con chỉ thấy khó chịu khi mới sáng Khánh Trình đã đến nhà.

Bà Minh Nhật ngạc nhiên:

- Có phải Khánh Trình giám đốc công ty xây dựng Khánh Hòa không?

- Là cậu ta đó.

Bà Minh Nhật chép miệng:

- Chà! Chắc nó thích Minh Nguyệt nhà này rồi sao? Cũng được đó. Gia thế cũng phù hợp với nhà ta.

Minh Nhật chột cái gắt:

- Mẹ đừng đem chuyện hôn nhân của con cái lên bàn cân tính toán nữa. Khánh Trình không phải là tên tốt lành gì đâu.

Bà Minh Nhật phũ tay:

- Không được thì thôi, con đừng nóng vội. Mẹ mệt với gia đình này quá rồi.

Bà Minh Nhật nói gì đó vài câu rồi đi lên lầu. Bất giác bà nhớ đến điều gì đó nên nói với Minh Nhật:

- Con đi đâu thì nhớ đưa Minh Nguyệt theo, nó ở nhà như một cái bóng thấy tội quá.

Minh Nhật nghe ầm lòng khi mẹ tỏ ý quan tâm Minh Nguyệt. Chợt di động trong túi anh rung lên từng hồi. Mở máy thấy số lạ, ngần ngừ một lúc, anh mới áp phone lên tai:

- Alô!

Bên kia đầu dây tiếng con gái nũng nịu:

- Anh nhận ra em không?

Minh Nhật cười lớn rồi trả lời:

- Tưởng ai chứ Mỹ Hạnh là anh không thể làm được.

- Cái anh này, thấy ghét quá đi! Anh rảnh không, đi câu cá đi.

Minh Nhật suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Cũng được. Chào nhé!

Mỹ Hạnh cười khúc khích:

- Dạ được. Hẹn gặp lại chỗ cũ nhé. Bye bye.

- Ừ, khoảng ba mươi phút nữa, anh có mặt.

Tắt điện thoại, Minh Nhật đi lên lầu. Ngang phòng Thục Linh, anh chợt gõ cửa. Cửa mở, Thục Linh ngạc nhiên nhìn Minh Nhật:

- Gì thế anh?

Minh Nhật mỉm cười:

- Đi chơi không?

Thục Linh tròn mắt ngạc nhiên:

- Em đi được sao anh?

Thay vì trả lời ngay câu hỏi đó, Minh Nhật đáp gọn:

- Xuống nhanh đó, anh chờ ở dưới nhà xe. Nhớ là mặc những bộ đồ anh mua lúc trước đó.

Thục Linh đáp nhỏ nhẹ:

- Dạ!

Minh Nhật vuốt tóc Thục Linh một lần nữa, rồi huýt sáo bước đi. Anh tự nhủ với lòng là mình hãy cố gắng làm một người anh thật tốt.

Mỹ Hạnh tức anh ách trong lòng khi thấy Minh Nguyệt xuất hiện cùng Minh Nhật, rõ ràng là cô chỉ hẹn mỗi Minh Nhật, vậy mà bây giờ có cả cô ta nữa chứ.

- Minh Nguyệt! Em chọn cần đi!

- Dạ, em thích cây đó.

Minh Nguyệt chỉ tay về phía chiếc cần câu nhỏ xíu màu xanh:

- Ừ, để anh lấy cho.

Minh Nhật lấy cần câu cho Thục Linh rồi bước tới nói với Mỹ Hạnh:

- Đi thôi. Em làm gì đó, Mỹ Hạnh?

Mỹ Hạnh nhìn Minh Nhật, hỏi:

- Cần câu của em đâu?

Minh Nhật cười xòa:

- Anh quên lấy rồi. Thôi, em tự lấy giùm anh đi.

- Hừ! Anh lấy cho em gái được thôi chứ gì.

Nói rồi, Mỹ Hạnh ngoe nguẩy đi lấy cần câu một mình.

Buổi đi chơi chẳng lấy gì là vui vẻ, Minh Nhật cứ lo lắng cho em gái thái quá làm Mỹ Hạnh rất tức. Cái con bé mồ côi đó làm gì mà chiêm được tình cảm của anh nhiều thế? Làm sao mà nó có thể vượt qua mình được chứ? Người mà ta không thích rồi thì đừng hòng ta chăm sóc chiều chuộng.

Đợi đến lúc trên bờ hồ còn lại hai người, Mỹ Hạnh chợt hỏi:

- Minh Nguyệt thích đi chơi không?

Thục Linh cười hồn nhiên:

- Thích chứ. Em thích được như thế này, yên tĩnh dễ chịu.

- Ồ! Thế à!

Chợt Mỹ Hạnh kêu to:

- Cá cần câu rồi kìa, to quá. Minh Nguyệt cầm giúp Hạnh cần câu đi để mình đi lấy cây vọt.

Thục Linh mau mắn:

- Dạ!

Lúc Thục Linh không để ý chỉ lo kéo cần câu, thừa lúc đó Mỹ Hạnh đứng sau lưng nhìn Thục Linh bằng đôi mắt căm thù, rồi như không kiềm chế được lòng mình, cô đưa tay đẩy mạnh Thục Linh xuống hồ.

Nhìn thấy Thục Linh chới với giữa dòng nước, Mỹ Hạnh mới sực tỉnh sợ hãi la to:

- Cứu với có người té dưới hồ.

Minh Nhật đang cầm hai chai nước ngọt đi tới nghe tiếng Mỹ Hạnh la to, buông hai chai nước xuống đất chạy đến bên bờ hồ. Thấy Thục Linh đang ngụp lặn giữa dòng nước, Minh Nhật không kịp suy nghĩ gì mà lao nhanh xuống cứu Thục Linh. Dòng nước lạnh buốt đang quần lầy cơ thể hai con người ngụp lặn trong đó.

- **E**m thấy khỏe hơn chưa?

Thục Linh chớp mắt nhìn Minh Nhật, cô ngồi dậy:

- Hắc xì... Đây là đâu hả anh Nhật?

Minh Nhật vội trả lời:

- Đây là nhà bạn anh, nó là bác sĩ.

- Em có bệnh gì đâu mà đi bác sĩ.

- Còn nói nữa, lúc nãy rớt xuống nước, bây giờ thì hắc hơi liên tục mà bảo không có gì.

Thục Linh rụt vai:

- Sự thật cứ ngỡ là em sắp chết rồi chứ em cứ...

Đưa tay bịt miệng Thục Linh, Minh Nhật quát khê:

- Im nào, nói gì đâu không?

- Chị Mỹ Hạnh đâu rồi anh?

Minh Nhật đáp cộc lốc:

- Về rồi. Lúc nãy có người nhà cô ấy đến rước về.

- Vậy mình cũng về luôn đi anh.

- Ừ! Nhưng đợi một lúc đã, đợi bạn anh về rồi mình đi. Chứ về mà không thấy mình là nó giận đó.

- Dạ.

- Em uống ly sữa nóng này đi.

Thục Linh cầm ly sữa rồi chợt nhớ điều gì đó, cô nhìn nhanh xuống bộ đồ mình đang mặc. Hiểu được Thục Linh muốn hỏi gì, Minh Nhật lên tiếng:

- Lúc này sợ em bị cảm lạnh, anh đã mượn tạm bộ đồ của người khác thay cho em.

- Anh thay áo cho em?

Minh Nhật khoát tay đùa:

- Anh thay không được sao, anh em mà.

Gương mặt Thục Linh biến sắc:

- Sao anh... anh... hu hu...

Minh Nhật thấy Thục Linh khóc thì đâm hoảng:

- Không! Không! Anh nhờ cô y tá của bạn anh thay giúp. Hiện giờ nó cùng cô y tá đi khám bệnh cho bạn rồi. Không tin, lúc họ về, em có thể hỏi lại.

- Anh thật quá đáng mà.

Thục Linh tung chăn định đứng dậy đi một vòng cho tỉnh táo, nhưng khi vừa đứng lên, cô thấy mình bị choáng váng. Có lẽ là do mấy hôm nay cô ngủ không được, cộng với hôm nay suýt bị chết đuối nên sức khỏe có phần yếu đi. Rồi như không giữ được thăng bằng cơ thể, Thục Linh chao đảo như sắp té.

- Cẩn thận...

Minh Nhật đứng dậy ôm lấy Thục Linh để cô tựa vào mình cho khỏi té:

- Đã chưa khỏe mà em đứng dậy làm gì. Ngoan, lại đây nằm nghỉ đi em!

Minh Nhật dìu Thục Linh trở lại giường kéo chăn đắp cho cô rồi nhẹ nhàng đặt tay lên trán xem cô có bị sốt hay không. Thục Linh nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác hạnh phúc hiếm hoi này.

- Anh Minh Nhật!

Thục Linh gõ nhẹ cửa phòng vẫn không có tiếng ai trả lời. Đánh bạo, Thục Linh đẩy cửa bước vào. Minh Nhật đang nằm trên giường, người đắp mền cứng ngắt. Thục Linh để tay lên trán Minh Nhật thì chột la to:

- Anh sốt rồi, để em gọi bác sĩ.

Minh Nhật chụp lấy tay Thục Linh lại thều thào:

- Đừng đi!

Thục Linh lo lắng:

- Nhưng anh đang bệnh thế này cơ mà.

Thở hơi thở mệt nhọc. Minh Nhật cố ngồi dậy:

- Chỉ là cảm sơ thôi một chút sẽ hết.

- Nhưng...

- Anh biết sức khỏe của mình mà.

Minh Nhật đưa tay kéo Thục Linh lại gần mình:

- Tại sao hai chúng ta lại là anh em, số phận đang cợt đùa với anh ư?

Thục Linh lúng túng:

- Em... em không biết.

Minh Nhật tự cười một mình:

- Anh ghét những lúc như thế này, anh chỉ muốn ôm em vào lòng để hôn em, để nói cho em biết là anh... anh yêu em nhiều lắm.

Thục Linh sung sướng đến muốn ngất lịm, khi nghe những lời Minh Nhật vừa thổ lộ trong cơn mê. Ôi! Ước gì thời gian dừng trôi nữa để cô có thể giữ mãi được cảm giác hạnh phúc này.

Vuốt nhẹ mái tóc đang rủ xuống vì mồ hôi đang tứa ra, Thục Linh nhìn Minh Nhật bằng ánh mắt triu mến của người con gái đang yêu.

Cô thì thầm bên tai anh:

- Em cũng yêu anh, Minh Nhật. Em yêu anh từ lâu mà chưa dám nói, vì thân phận em nghèo. Còn bây giờ thì vì chúng ta là anh em. Em oán hận cuộc đời và tạo hóa đã để chúng ta gặp nhau mà không thể ở bên nhau.

Minh Nhật chột giơ tay lên ôm chầm lấy Thục Linh ghì xuống, môi anh tham lam uồn lấy môi cô cuồng si. Thục Linh cố chống cự, cô la to:

- Dừng anh. Dừng lại đi, chúng ta là anh em đó.

Tiếng “anh em” phát ra như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Minh Nhật làm anh tỉnh hẳn. Anh buông Thục Linh ra rồi ngồi dậy ôm lấy đầu. Một lúc sau, anh lên tiếng:

- Anh xin lỗi em. Em về phòng đi.

Thục Linh đứng dậy nhìn anh một lúc rồi chạy nhanh về phòng trong tiếng nấc.

Hành động của cả hai đã bị một đôi mắt sau cánh cửa chứng kiến, đôi mắt đó hiện lên sự giận dữ tột độ.

Minh Nhật không hay những điều đó, anh cứ ngồi bất động như thế thật lâu. Rồi như không còn chịu đựng được nữa, anh đã ngã quy lúc nào không hay. Anh chỉ biết là mình muốn thoát khỏi nơi này, cuộc sống không còn ý nghĩa với anh nữa rồi.

Minh Nhật mê man đã ba ngày nay vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ bảo anh đang ở trạng thái mất cân bằng tâm lý, vì không đối diện sự thật trước mọi người được, nên trong bộ não đã tự thôi miên mình đi vào hôn mê không muốn tỉnh dậy.

Sự chạy chữa của bác sĩ cũng đành phải bó tay vì bệnh nhân không muốn tỉnh lại. Muốn làm một điều gì thì cũng phải chờ đợi thôi.

Bà Minh Nhật lo lắng cho Minh Nhật, bà chỉ có duy nhất mỗi Minh Nhật, cả dòng họ Hoàng Minh chỉ có nó nối dõi tông đường. Nếu nó có mệnh hệ nào thì làm sao bà có thể đối diện cùng chồng, cùng với liệt tử liệt tông của nhà Hoàng Minh nơi chín suối. Bằng mọi cách bà phải kéo con mình về lại với cuộc sống. Đây là bệnh tâm lý nên phải chữa bằng tâm lý.

Bà lấy điện thoại bấm số gọi:

- Alô! Bác sĩ Tiến đó à? Có kết quả chưa?

- ...

- Được rồi. Tôi cảm ơn bác sĩ.

Bà bước ra khỏi phòng bệnh đi nhanh về nhà. Chẳng hiểu bà nói điều gì mà ngay sau đó Thục Linh đã được vào bệnh viện để chăm sóc Minh Nhật.

Thục Linh ngồi nhìn Minh Nhật mê man trên giường bệnh mà nước mắt lã lã rơi, cổ đờ nờn nổi xót xa trong lòng nhưng không được. Có gì đó như nghẹn lại trong cổ, cô khóc, phải chăng sẽ vui được khổ đau trong lòng.

Nắm lấy bàn tay của anh đặt vào tay mình, Thục Linh khẽ nói:

- Tỉnh lại đi anh, đừng ngủ nữa. Anh cứ ngủ như vậy bỏ em một mình sao? Mấy hôm nay anh đã ngủ nhiều rồi, anh mà ngủ nữa sẽ mập lên như chú heo con ừ ừ đó, xấu lắm, hết đẹp trai luôn đó.

Thục Linh quệt dòng nước mắt, nghẹn ngào nói tiếp:

- Nghe em nói không, anh dậy đi giúp em với. Mấy hôm nay Khánh Trinh cứ điện thoại rồi nhắn tin liên tục với những lời lẽ rất sỗ sàng, em không biết phải ứng phó ra sao, anh dậy mà chỉ em cách trả lời đi. Nếu không, em sẽ giống như anh bây giờ luôn đó.

Thục Linh lay nhẹ bờ vai của Minh Nhật nhưng không có một chút động tĩnh nào cả. Bất lực, cô gục mặt xuống khóc trên tay anh. Những giọt nước mắt cô rơi lên tay anh, có lẽ đã cho anh cảm giác có người đang đợi mình, đang gọi tên anh nên anh phải tỉnh dậy, vì nếu không, người đó sẽ đau lòng lắm.

Minh Nhật từ từ mở mắt, một thứ ánh sáng lan tỏa làm anh chói mắt, có lẽ do anh đã ngủ nhiều nên thấy như thế. Anh muốn đưa tay lên để vuốt mái tóc đang ngủ vùi trên tay anh nhưng lại sợ cô bé của anh sẽ thức giấc nên anh lại thôi.

Minh Nhật nằm yên nhìn Thục Linh ngủ mà đôi mắt vẫn còn ươn mi. Anh yêu cô quá đi mất. Nhưng sự thật đau khổ vẫn tồn tại, đó cô là em gái của anh. Mới nghĩ tới điều đó, Minh Nhật đã thấy mình đau quặn xé lòng. Để Thục Linh nằm yên trên chiếc ghế, Minh Nhật cảm thấy mình khỏe hơn nhiều nên đứng dậy khoác áo cho Thục Linh rồi bước đi dọc theo hành lang, anh muốn hít thở không khí thoáng mát bên ngoài một chút.

Khi đến chân cầu thang, thấy bóng mẹ đang đứng ở hành lang sau cây hoa sữa nói chuyện, không muốn quấy rầy cuộc nói chuyện nên Minh Nhật cố gắng đi nhẹ nhàng để sang lối khác. Nhưng khi vừa đến gần, anh đã nghe tiếng mẹ:

- Chúng nó không phải là anh em à?

Bác sĩ Tiên đưa một mảnh giấy cho bà Minh Nhật, nói:

- Theo yêu cầu của bà chúng tôi đã xét nghiệm lại một lần nữa, kết quả cho thấy ADN không trùng khớp, điều này có nghĩa kết quả lần trước đã bị sai hoặc đánh tráo.

- Sao lại có chuyện đó?

- Tôi cũng không rõ, thưa bà. Chúng tôi làm việc rất an toàn và tuyệt mật, nhưng không hiểu sao lần đó lại bị lỗi. Chúng tôi đang điều tra.

Thế là rõ rồi, Thục Linh không phải là Minh Nguyệt. Minh Nhật như muốn nhảy cẫng hét lên để diễn tả niềm sung sướng của mình. Anh quay lại đi thật nhanh về phòng. Lúc này Thục Linh cũng vừa tỉnh, cô bất ngờ khi thấy Minh Nhật đang đứng trước mặt mình:

- Anh tỉnh dậy lúc nào vậy?

Không nói gì, Minh Nhật chỉ bước tới ôm chặt lấy Thục Linh vào lòng, đoạn anh buông cô ra:

- Mình đi thôi em.

- Nhưng đi đâu?

Minh Nhật đưa một ngón tay lên môi nói nhỏ:

- Trốn viện.

- Hả! Anh còn...

Minh Nhật vội bịt miệng Thục Linh lại:

- Đã bảo em nói nhỏ. Em mà la lớn như vậy làm sao mà trốn được.

Thục Linh cũng hiểu ra vấn đề nên cô im lặng xếp đồ dùng cho Minh Nhật:

- Bỏ lại hết đi em. Mình đi gấp kẻo không kịp.

Minh Nhật trở ra với bộ đồ mặc thường thay cho bộ quần áo bệnh viện lúc này.

Anh nắm lấy tay Thục Linh kéo đi.

Ra tới lộ lớn, anh gọi taxi ra bên xe, rồi từ đó hai người đi thẳng xuống thành phố.